

Amts 2den Valgkreds havde fuldkommen Ret, naar han sagde, at naar man engang havde fundet en Mand i Sogneraadet, der var i Besiddelse af en sær Dygtighed til at styre dette Tilsyn, var der ikke nogen som helst Grund til at skyde ham ud, fordi han, der tidligere har været Medlem af Sogneraadet, muligens ikke længere har Sæde deri, idet han enten selv ikke ønsker det, eller Sognets Beboere ikke ønsker at have ham som Medlem af Sogneraadet, medens de vel kunde ønske, at han førte Tilsyn med Skolevæsenet. — Med Hensyn til Skatteparagraferne er der stillet et Forslag af Indenrigsministeren, som er tiltraadt af Udvalgets Fleertal. Jeg maa erkende, at Ordningen af det communale Skattevæsen er en meget vanskelig Opgave at løse; men jeg kan ikke nægte, at efter min hele Opfattelse anseer jeg det for farligt at give den store Myndighed, som der her er Tale om, til Kommunen, uden tillige at fastslaae Reglerne for Bestatningsforholdene, som hidtil aldeles ikke have været ordnede i Kommunen. Vi have erkjendt dette ved den kjøbenhavnske Skattelov, der blev givet kort efterat den større Myndighed var bleven givet Kjøbenhavns Commune; vi have erkjendt dette med Hensyn til Kjøbstæderne ved Loven af 11te Februar 1863, hvorefter Reglerne for Bestatningen tildeels er gaaet forud for den større Myndighed, om der end mangler den Slutsteen, som skulde gives med Hensyn til Kjøbstædernes Bestatning efter Formue og Veilighed, som endnu lader vente paa sig, skjøndt der er flettet et meget betydeligt forberedende Skridt. I ethvert constitutionelt Land er det jo ogsaa Noget, som man anseer for nødvendigt, at have faste Regler for Bestatningen i Kommunerne, ja man gaaer i enkelte Lande endogsaa saa vidt, at med Hensyn til enhver større Udgift, der bliver Tale om, skal der i ethvert enkelt Tilfælde affattes Regler for, hvorledes Kommunen kan bestatte sine Beboere for at opnaae dette eller hiint Formaal. Denne Lovordning have vi ikke naaet, og Forslag i den Retning forfasteedes ved 2den Behandling; men som Sagen staaer, er der nu kun Spørgsmaal om, hvorvidt man skal bevare de Paragraffer, som ved 2den Behandling bleve indsatte, eller om man ifølge den

ærede Indenrigsministers Forslag skal lade dem gaae ud. Nu kan jeg ikke nægte, at naar man ikke overhovedet behandler Bestatningsbestemmelser, saa har den ærede Indenrigsminister Ret, naar han siger, at saa kunne vi heller ikke behandle Spørgsmaalet om Bestatning af de Folk, som boe udenfor Sognet. Det gaaer ikke an, slet ingen Regler at fastsætte for Bestatningen i det Hele, slet ingen Regler at fastsætte om Forholdet mellem Hartkorn- og Formue- og Veilighedsstatten og slet ingen Regler at fastsætte for Anvendelsen af Formue- og Veilighedsstatten, men dog at sige, at Kommunen skal kunne bestatte Folk, som boe udenfor Sognene; det vil blive en fuldkommen chaotisk Tilstand, som derved blev bragt tilveie, og jeg troer derfor, at det er en nødvendig Conseqvent, ikke blot af den ærede Indenrigsministers Forslag, men tillige af den ved 2den Behandling af Thingettagne Beslutning, at man ogsaa udstemmer disse Paragraffer og venter med at faae dette Forhold ordnet paa en anden Maade ved en almindelig Skattelov for Kommunerne. Det er dette, som vi have troet at kunne give et lille Stød til ved den første Deel af Endringsforslaget Nr. 13. Jeg indrømmer, at det er kun et lille Stød, thi det at udtale et Ønske er i og for sig temmelig lidt, er ikke det Samme som at skabe Tilstanden, men vi have dog, som sagt, troet at give et lille Stød hen til at faae en Lov om den communale Bestatning; for endmere at forstærke det, har man foreslaaet, at Reglerne foreløbig skulle fastsættes ikke for 5, men for 3 Aar ad Gangen. Jeg troer, at den ærede Minister har misforstaaet Forslaget. Han gaaer nemlig ud fra, at naar Kommuneraadene skulde vedtage det for 5 Aar ad Gangen, saa vilde der blive mere Fasthed med Hensyn til Skattevæsenet, men Udvalget er netop gaaet ud fra, ved at sætte Tiden til 3 Aar, at det herved antydes, at man ventede, at en Skattelov kunde komme frem inden den Tid, og at en saadan Skattelov da vilde tage de nærmere Bestemmelser om dette Forhold. Den ærede Minister beklagede den Maade, hvorpaa Forslaget var stillet, nemlig som et Hele, men det er den ærede Ministers egen Skyld, at han ikke faaer opnaaet sit Ønske, idet han jo